

συνοδεύω τὴν Βαλερίαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, αὐτὴ ἐντὸς ὀλίγου θὰ συνοδεύσει ἐμέ.

ΙΣ. Ἐννοεῖται ὁ ἅτι ὁ γαμβρὸς ἐγὼ θὰ εἶμαι.

ΛΟΥΚΡ. Σεῖς.

ΙΣ. ὦ! μοῦ κακοφαίνεται ὅτι δὲν ἐφύλαξα τὸ νέον αὐτὸ φέρεμα διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλὰ δὲν βλάπτει. . . εἴμεθα σύμφωνοι, . . . (καθ' ἑαυτὸν) [Βέβαια, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω, εὔρηκα τὸ αἰσθημα.]

ΛΟΥΚΡ. Ἀλλὰ πηγαίνετε γρήγορα, οἱ νυμφῖοι θὰ σᾶς περιμένουν.

ΙΣ. Εὐθὺς πηγαίνω, καὶ μὲ πολλὴν μάλιστα εὐχαρίστησιν, διότι ἂν σήμερον ἦνε ἡ ὠραιότερα ἡμέρα τῆς ζωῆς μου, θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἰδική μας.

ΛΟΥΚΡ. Πολὺ γρήγορα!

ΙΣ. Πολύ; τότε λοιπὸν χαίρετε, ἀναβλεπόμεθα. . . [ἀναχωρῶν λέγει καθ' ἑαυτὸν] [Ἄν δὲν μοῦ φύγῃ τὸ αἰσθημα, εἶμαι εὐτυχής.] [ἐξέρχεται!]

ΜΑΡΓ. Λουκρητία μου, θὰ πάθῃς ἂν ἔλθῃς.

ΛΟΥΚΡ. Θὰ πάθω; ἀπατάσαι ἢ ἐλευσῆς μου μάλιστα θὰ συντελέσει ἵνα περισπάσῃ τὴν διάνοιά μου. Ἀλλὰ τὸ φέρεμα τοῦτο δὲν εἶνε κατάλληλον διὰ νὰ ὑπάγῃ τις εἰς γάμον. . . πηγαίνω λοιπὸν κάπως νὰ καλλωπισθῶ. Πιστεύεις ὅτι θὰ ἐπραττοῦν καλὰ φοροῦσα λευκὰς, ὅχι, τὸ λευκὸν εἶνε τὸ χρῶμα τῆς νύμφης ἢ τοῦ θύματος. Θὰ πράξω ὅτι καλύτερον δυνηθῶ ἢ ἤθελον νὰ γίνω ὠραία, πολὺ ὠραία! . . . ὦ! πόσον θὰ μὲ παραμυθῆσῃ ἡ εὐτυχία τῆς Βαλερίας! . . . Καὶ εἰς τὸ γεῦμα τῶν γάμων, ἂν μοι τὸ ἐπιτρέψωσι, θὰ λάβω τὴν κινύραν μου ἵνα φάλλω τὸν πρὸς τοὺς νυμφῖους ὕμνον. . . (καθ' ἑαυτήν) (τὸν τελευταῖον) Πραγματοῦν λοιπὸν, καλὴ μου μήτηρ! δὲν βλέπεις ὅτι ἔχω καλῶς! πῶς εἶμαι φαιδρά; . . . (καθ' ἑαυτήν ἀπερχο-

μένη) (Βαμῆς καὶ τάφος!) Πράσμαινον, καὶ μὴ λυπηῆσαι. (ἐξέρχεται)

ΜΑΡΓ. (βλέπουσα αὐτὴν ἀναχωροῦσαν) Μὲ ἀπατᾶς καὶ τώρα ὡς πρότερον!—Ἡ θύρα ἦτο κλειδωμένη, καὶ ὅταν εἰσῆλθον ἡ λυχνία ἐκάπνιζεν ἀκόμῃ ἴσως. . . (παρτηροῦσα τὴν κλίνην) Ἡ κλίνη τῆς εἶνε ἀκ' ἄμῃ ἐστρωμένη, θὲν ἀκούμωσεν οὔτε τὴν κεφαλὴν τῆς. . . δὲν ἐκοιμήθη. Οἴμοι! ὁ τρόμος τὸν ὁποῖον εἰς τοῦτο τὸ δωμάτιον αἰσθάνομαι μοι λέγει ὅτι ἡ Λουκρητία ἐπέρασε τὴν νύκτα γράφουσα. . . Ἀλλὰ δὲν βλέπω βιβλία, δὲν βλέπω χαρτῖα, μελανοδοχεῖον. . . πιθανὸν ὅμως νὰ τὰ κρύπτῃ. . . Ἄ! ὅχι δὲν δύναται νὰ ἦνε τόσον σκληρὰ πρὸς τὸν ἑαυτὸν τῆς, τ' ἴσου ἀσεβῆς πρὸς τὸν Θεόν! . . . (ἰδοῦσα τὸ εἰς τὸ κλειθρον τοῦ γραφείου κλειδίον) Τί βλέπω; τὸ γραφεῖον τοῦτο συνήθως τὸ κλειδώνει, καὶ σήμερον ἐλησμονήσῃ τὸ κλειδίον. . . Ἄ! ὁ Θεὸς ἔκκαμε νὰ τὸ λησμονήσῃ διὰ νὰ δυνηθῶ. . . (μέλλουσα ν' ἀνοίξῃ) ὦ! τρέμω ἀνοίγουσα αὐτό. (ἀνοίγει τὸ γραφεῖον καὶ βλέπει βιβλία, χαρτῖα κλ.) Ἄ! δὲν μὲ ἠπάτα ἡ καρδιά μου, ὅχι! ἰδοὺ ποῦ περᾶ τὰς νύκτας, ἰδοὺ ὁ τάφος τῆς! (ἐξετάζουσα τὰ χαρτῖα) Χονδρὸν χειρόγραφον μὲ πολλὰ σβέσματα. . . (ἀναγινώσκει) «Γεώργιος Οὐάστρηκτων, ποίημα ἡρωϊκὸν εἰς 16 ἄσματα». Καὶ τὸ τελευταῖον. . . (ἐξετάζουσα τὸ χειρόγραφον) τὸ τελευταῖον εἶνε τὸ δέκατον ἄσμα. . . καὶ πρὸ τῆς ἀσθeneίας τῆς δὲν εἶχε γράφει εἰμὴ δύο. . . κέρη ἀχάριστος, ἐπίτορκος!—Ἐδῶ εἶναι καὶ ἄλλα χειρόγραφα. . . καὶ μία ἐπιστολή πρὸς ποῖον διευθύνεται. . . «Πρὸς τὸν Κύριον Γεώργιον Δορσεύ»—Πρὸς αὐτόν; (θεωροῦσα τὴν σφραγίδα) φέρει μαύρην σφραγίδα; Θεὸς μου! ὁ ἰδρὸς τοῦ θανάτου βρέχει τὸ μέτωπόν μου. . . ἴσως! . . . ἐδῶ

κρίπτεται φρικτὸν μυστήριον—θά τὸ μάθω μία μήτηρ τὰ πάντα δύναται νὰ μάθῃ.

[ΣΚΗΝΗ Δ']

Κος. ΓΕΩΡΓΙΟΣ καὶ ἡ ἄνω.

ΜΑΡΓ. (μέλλουσα ν' ἀνοίξῃ τὴν ἐπιτολὴν βλέπει εἰσερχόμενον τὸν κ. Γεώργιον, καὶ ἀνακράζει) Κύριε Γεώργιε !.. ('Α ! βεβαίως ὁ Θεὸς τὸν στέλλει.)

ΓΕΩΡ. Ἦλθον ἵνα σὰς εἰδοποιήσω νὰ βῆ σπεύσῃτε πολὺ, διότι ἡ Βαλερία ὑπέγγε μετὰ τοῦ πατρὸς της παρὰ τῇ γηραιᾷ μάμμῃ της, ἥτις μὴ δυναμένη νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ εὐλογῆτῃ αὐτὴν πρὶν τῆς τελετῆς. (ἐννοήσας τὴν ταραχὴν τῆς Μαργαρίτας) Ἄλλὰ τι ἔχετε, κυρία, τρέμετε σίσσωμος. . . μήπως ἀσθενεῖ βαρέως ἡ Λουκρητία ;

ΜΑΡΓ. Δὲν εἶνε καλὰ . . . ἀλλὰ θεῖα εὐδοκία εὔρον μετὰξὺ τῶν χειρογράφων της μίαν ἐπιστολὴν . . . πρὸς ὑμᾶς διευθυνομένην . . .

ΓΕΩΡ. Πρὸς ἐμὲ ; ἐπιστολὴν τῆς Λουκρητίας ;

ΜΑΡΓ. Ἦτις ἦτο ὠρισμένη νὰ σὰς ἐγχειρισθῇ ἀργότερα . . . ἀλλ' ἐπειδὴ πιδα ὄν νὰ κρύπτῃ μυστικὸν ζωῆς ἢ θανάτου διὰ τὴν θυγατέρα μου σὰς τὴν ἐγχειρίζω καὶ σὰς παρακαλῶ ἀμέσως νὰ τὴν ἀναγνώσῃτε.

ΓΕΩΒ. (λαμβάνει τὴν ἐπιστολὴν καὶ θεωρῶν αὐτὴν λέγει) Φέρει μέλαιναν σφραγίδα ! (τὴν ἀνοίγει ἐν μεγίστῃ ἀδημονίᾳ καὶ ἀρχεται νοερῶς ἀναγινώσκων αὐτὴν ἢ Μαργαρίτα παρατηρεῖ πάντα τὰ κινήματά του. Μεγίστη ἐντύπωσις καὶ αὐξοῦσα βαθεῖα συγκίνησις διαγράφονται βαθμηδὸν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Γεωργίου, μέχρις οὗ μετὰ τινὰς σιγμὰς ἀφίπων τὴν ἐπιστολὴν ἀνακράζει) Ἄ ! Λουκρητία ! Λουκρητία !

ΜΑΡΓ. Λοιπὸν ;

ΓΕΩΡ. (εἰς ἄκρον τεθορυβημένος) Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐμέλλε νὰ μοὶ ἐγχειρισθῇ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου της, καὶ ἰδοὺ διακί φέρει μέλαιναν σφραγίδα. Ἡ Λουκρητία μὲ ἀγαπᾷ ὅσον οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ ἠγάπηθη !

ΜΑΡΓ. Καὶ πρὸ δόλγῳ μοὶ τὸ ἠρνήθη !

ΓΕΩΡ. Διότι ἤθελε ν' ἀποδάνῃ χορὸν νὰ ἐννοήσωσι τὸ αἰσθημὰ της τοῦτο καὶ ἀποδύνησκει τηκομένη οὐχὶ μόνου ὑπὸ τῆς μεγαλοφυΐας, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἔρωτος νέου, ἀγροῦ, ἀπέιρου.

ΜΑΡΓ. Ἄ ! κύριε, κύριε, τί θὰ δυνηθῆτε νὰ πράξετε τώρα ;

ΓΕΩΡ. Τί θὰ δυνηθῶ νὰ πράξω ;.. ἀλλὰ δὲν ἤξεύρετε, ὄχι, πῶς ἠγάπησα, πῶς ἀγαπῶ τώρα τὴν Λουκρητίαν ! καὶ αὕτη ἀπόθησε τὸν ἔρωτά μου οἴκτω φερομένη πρὸς τὴν παιδικὴν φίλην της. Τί θὰ πράξω ! ἀλλ' ἂν ἀκίμη εἴμεθα ἐν καιρῷ θ' ἀποσπάσω αὐτὴν ἐκ τῶν ἀπλήστων φαρύγκων τοῦ θανάτου !

ΜΑΡΓ. Ἄλλ' οἱ γάμοι σας . . . ἡ Βαλερία . . .

ΓΕΩΡ. Ἡ Βαλερία εἶνε καλὴ. Ἡ Λουκρητία ἐθυσιάζετο ὑπὲρ αὐτῆς, οὕτω καὶ αὕτη θὰ ὑποκύβῃ ἔχουσα ἐνώπιόν της τὸν χαίνοντα τάφον τῆς φίλης της. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπαιτεῖται φρόνησις (συγκεκριμένως καὶ ταχέως λέγει) ζητήσατε τὸν δόκτορα Ἐβερσον καὶ τὴν Βαλερίαν, γνωρίζετε ποῦ κατοικεῖ ἡ γηραιὰ μάμμῃ της, εἰπέτε, ὅτι κατελήφθη ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, ὅτι πρέπει ἀπολύτως ν' ἀναβάλωσι τοὺς γάμους . . . μίαν πρόφασιν τέλος πάντων . . . μέσον τι οἰουδῆποτε : ἐγὼ ἐν τούτοις θὰ ἀμιλήσω μετὰ τῆς Λουκρητίας . . . ἂ ! θὰ τὴν σώσωμεν .

ΜΑΡΓ. Ἡ θεῖα πρόνοια μὲ ἐνέπνευσε νὰ σὰς δώσω τὴν ἐπιστολὴν ἐκεί-

νην.—³Ω τέκνον μου, τέκνον μου !
(ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὸν ἐν παραφορᾷ, φεύγει σπεύδουσα).

ΓΕΩΡ. Μὲ ἠγάπας, Λουκρητία, καὶ ἐγὼ δὲν σὲ ἠγνόησα· μὲ ἠγάπας καὶ ἐγὼ διὰ σκληρῶν λέξεων χλεύης ἐσπάρξα τὴν εὐγενεστέραν καρδίαν, ἣτις ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπάλλε ! Κατάρρα ! κατάρρα ἐπὶ τῆς ὑπολοίπου ζωῆς μου ἐὰν σὺ μέλλῃς ν' ἀποθάνῃς ! Ἄλλ' ὄχι, δὲν δ' ἀποθάνῃς—ἔρωσ ὡς ὁ ἰδικός μου δύναται νὰ σοὶ παρασχη ἀκόμη ζωὴν. ὦ, ποῦ θὰ τὴν ἀνεύρω ; πρέπει νὰ πέσω πρὸ τῶν ποδῶν τῆς, πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσῃ . . . Δὲν ἀπατώμαι . . . ἡ θύρα ἐκείνη ἀνοίγεται καὶ . . . ἂ ! εἶν' ἐκείνη !—Καὶ ὅμως ἡ συγκίνησις ἦν κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμὴν αἰσθάνομαι μοὶ ἀραιεῖ τὸ θάρρος νὰ τὴν πλησιάσω ! (ἀποσύρεται καὶ στηρίζεται ἐπὶ τινος ἔδρας.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ καὶ ὁ ἄνω

ΛΟΥΚΡ [ἀπλῶς καὶ κομψῶς ἐνθεδωμένη ἵσταται ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ, καὶ λέγει]
Τὸ θῦμα εἶνε ἐτιμιον!—ὁ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μου ὀξύτατος πόνος, ὁ ἅπαντα τὰ μέλη μου κατέχων πυρετός μοι προαγγέλλουσιν ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθω τῆς ἐκκλησίας—τόσον τὸ καλλίτερον (βραδέως προβαίνουσα) κάθηται εἰς τὸ προσκήνιον) γλυκεῖα θέλει εἶσθαι ἡ ἀγωνία μου· θὰ ἀποθάνω ἐνώπιον ἡ τοῦ.

ΓΕΩΡ. (βαθμηδὲν πλησιάζας τὴν Λουκρητίαν γονυπετεῖ πρὸ αὐτῆς καὶ λέγει)
Ὅχι, θὰ ζήσεις !

ΛΟΥΚΡ. [ἐγειρομένη ἐντρομος] Γεώργιε ;

ΓΕΩΡ. ὦ ! μὴ μὲ φεύγῃς, οὐράνιεν· πλάσμα, μὴ μὲ φεύγῃς, γνωρίζω ὅτι μὲ ἀγκαπᾶς.

ΛΟΥΚΡ. Ἐγὼ ; . . . ὄχι . . . (ἀπομακρυνομένη).

ΓΕΩΡ. (παρουσιάζων τὴν ἐπιστολὴν)
Δὲν ψεύδονται οἱ ψυχωραγοῦντες.

ΛΟΥΚΡ. (λαμβάνει αὐτὴν) Ἡ ἐπιστολή μου ; [πορευομένη πρὸς τὸ γραφεῖον] Ἄ ! ἐλησμόνησα τὸ κλειδίον. Καὶ τίς ἐτόλμησε ν' ἀνοίξῃ καρδίαν παλλομένην εἰσέτι ; ἔπρεπε νὰ περιμελήνῃτε· ἐπράξατε ἱεροσυλίαν.

ΓΕΩΡ. Ὅχι ἐγὼ, Λουκρητία, ὄχι ἐγὼ ἀλλ' ὁ ἄγγελος τῆς ζωῆς, ὅστις δύναται νὰ παλαίσῃ κατ' ἐκείνου τοῦ θανάτου καὶ ν' ἀρπάξῃ παρ' αὐτοῦ τὰς κείας του· καὶ τοῦτο ἦτο κλεπή, ληστεία τῆ μητῆρος σου, Λουκρητία, μοὶ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν.

ΛΟΥΚΡ. Καὶ ἐπετάχυνε τὸν θάνατόν μου !

ΓΕΩΡ. Τί τολμᾶς νὰ εἴπῃς ;

ΛΟΥΚΡ. ὦ, πηγαίνετε, Γεώργιε, πιθανὸν ἢ Βαλερία νὰ καταλάβῃ ἡμᾶς. Θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ ἐν τῷ ναφ' βλέπετε ὅτι χάριν ὑμῶν ἐκοσμήθην· σπεύσατε ἡ μηστή σας διὰ νεφῶν ἐστεμμένη ρόδων σὰς περιμένει, παραδλέψατε πτωχὸν ἴον ὑπὸ τῆς καταγίδος πληγῆν !

ΓΕΩΡ. Καὶ νομίζεις τὴν Βαλερίαν τόσο ἐστερημένην γενναϊότητος, ὥστε νὰ κοσμηθῇ διὰ ρόδων αὐξηθέντων ἐπὶ τοῦ τάφου σου ; ὄχι ! ἡ σίξυγίς μου εἶσαι σὺ, ὁ δὲ ναός μου εἶνε ἐνταῦθα· ὁ ἔρωσ ὅστις θὰ ἦτο ὁ θάνατός σου ἔσται ἡ ζωὴ ἡμῶν.

ΛΟΥΚΡ. Ἡ αὐτοκτονία πληροῦται· ἀφοῦ δὲ πρὸ τοῦ ὀρισμένου χρόνου ἀνεγνώσατε τὴν ἐξομολόγησίν μου, δὲν θὰ προβῶ εἰς τὸν τάφον μου λέγουσα, ἐψεύσθην. Ἄλλ' ἐν τῇ ὑστάτῃ ταύτῃ ὥρᾳ τῆς θυσίας, δεκαεπταετίας, οὐδεμίαν ἀγαλλίασιν ἀθανάτῃσα, ἰδοὺ ἀνεγείρω τὸν πέπλον τοῦ θανάτου, τὸν καλύπτουσα.

ἤδη τὸ πρόσωπόν μου, καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς συγγνώμης φέρουσα, ἐγείρομαι ἐπὶ τοῦ φερέτρου μου ἵνα σοὶ εἰπῶ· ναί, σέ ἠγάπων, Γεώργιε, καὶ σέ ἀγαπῶ!

ΓΕΩΡ. ὦ κῆρ θρονησπεία! (παραφύως φιλῶν τὰς χεῖράς της.)

ΛΟΥΚΡ. (κλίνουσα ἐλαφρῶς πρὸς τὸν Γεώργιον καὶ ἐν ἐκστάσει προσβλέπουσα αὐτὸν) Ὁ ἀποθάνω τοῦλάχιστον τὰ γλυκέα τοῦ ἔρωτος ἀρόματα ἀποπινεύσασα, Βαλερία! μὴ φθονήσης τὴν μυστικὴν ταύτην ἐσχάτην ἐκστασίν, τὴν φωτεινὴν ταύτην ἀκτῖνα τὴν ἀγγέλλουσάν μοι τὴν προσέγγισιν τοῦ οὐρανοῦ.

ΓΕΩΡ. Ὅχι, δὲν δύναται ὁ Θεὸς τόσον ταχέως νὰ σέ ἀρπάξῃ ἐκ τῆς γῆς· δὲν θὰ ἐπέτρεπε τὴν ἐθῶ κατάδοσίν σου.

ΛΟΥΚΡ. Μὴ παραπονῆσαι, Γεώργιε· κατὰ τὰς βραχείας ταύτας στιγμὰς ἡμεῖς ἀναλίσκομεν τὴν ὑπαρξίν μας. Ὁ ἔρωσ ἡμῶν, ὡς μετέωρον τι ἄφειλε ἐν μέσω μύθων τῶν νερῶν νὰ ἐμφανισθῇ ἂν κατήρχετο θὰ μᾶς ἐφλεγε·—δὲν ἀκούεις πῶς φρίττουσι τὰ νεῦρά μου; δὲν ἀκούεις πῶς ὀλη καίω; ὦ! ἡ φλόξ αὕτη ἔχει χρεῖαν ἐξαγρίσεως ἐν ἡραμωτέροι ὀρίζοντι· δὲν θὰ ἀφῆσω αὐτὴν ἐπὶ τῆς γῆς. Κάθησον πλησίον μου, καὶ ἀκουσόν μου. Ἀπὸ αὐτῆς τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ἠσθανόμην εἶδος τι ἐκστάσεως θεωροῦσα τὸν λαμπρότερον ἀστέρων τοῦ στερεώματος—τὸν τῆς Ἀφροδίτης. Κατὰ τὰς ποιητικὰς μου ἀνυφάσεις ἐπέσθην ὅτι κατακαίτο ὑπὸ τινος πνεύματος, ὑπὸ τοῦ ἰδανικοῦ τῆς φαντασίας μου ὄντος· καὶ ὅταν σέ εἶδον δὲν ἠτένισα πλέον τὸν ἀστέρα, διότι τὸν ἐπίστευον ἔρημην. Τώρα, ἂν ὁ Θεὸς μοὶ συγχωρήσῃ τὸ νεῖρον τοῦτο ἀμάρτημα, θὰ ἀτεινίζω αὐτὸν ἐκ τοῦ παραδείσου καὶ σὺ θὰ τὸν θεωρεῖς ἀπὸ τῆς γῆς. Κατὰ τὰς γαληνίους νύκτας αἱ ψυχαὶ ἡμῶν ἐν τῇ ἀπέριω ἐγκαταλειπόμε-

ναι θὰ ἐναγκαλιζονται ἐντὸς πελάγους φωτὸς—θὰ βλέπεις ἐκαί;

ΓΕΩΡ. [καταστῆλων τὰ δάκρυα] Πάντοτε.

ΛΟΥΚΡ. Μὴ κλαίης λοιπὸν, Γεώργιε.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

Ο ΑΒΒΑΣ ΒΙΔΔΑΡΣ, καὶ οἱ ἄνω.

ΑΒ. [ἐπὶ τῆς θύρας] Ποῦ εἶσαι, Λουκρητία;

ΛΟΥΚΡ. Ἄ! πάτερ μου!

ΑΒ. Κύριε Γεώργιε; [ἐκθαμβο.]

ΛΟΥΚΡ. Ἰδοὺ· ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου εἶνε παρ' ἡμῖν—ἀλλ' ἔρχεται ἵνα μᾶς χωρίσῃ!

ΑΒ. [πρὸς τὸν Γεώργιον] Τί λέγει ἡ Λουκρητία;

ΓΕΩΡ. Ἄ! δὲν γνωρίζετε, κύριε, ὅτι μὲ ἠγάπα;

ΑΒ. ὦ! Θεέ μου! τώρα ἐνωῶ τὸ μυστήριον τῆς ταραχῆς, ἣν εὔρον ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἡ μήτηρ τῆς Λουκρητίας ἦτο ἐν ἀπελπισίᾳ, ἡ Βαλερία ἔκλαιεν, ὁ δὲ δόκτωρ μοὶ ἐφάνη εἰς ἄκρον ὠρητισμένος.

ΛΟΥΚΡ. ὦ! πηγαίνετε, Γεώργιε· θὰ εἴπωσιν ὅτι ἐγὼ σέ ἐμπόδισα· δράμετε πρὸς τὴν Βαλερίαν, θέλω ἀθῶα ν' ἀποθάνω εἰς τὰς ἀγκαλάς τοῦ πατρός μου!

ΣΚΗΝΗ Δ΄. καὶ τελευταία.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ εἰσέρχεται πρώτη, ἔπειτα

ΒΑΛΕΡΙΑ, ΔΟΚΤΩΡ ΕΒΕΡΣΩΝ,

Κος. ΡΙΧΑΡΔΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΜΑΡΓ. [τρέχουσα πρὸς τὴν Λουκρητίαν] Ἐρχονται· μὴ μᾶς ἐγκαταλείψετε, κύριε Γεώργιε.

ΕΒ. Ἀλλὰ διατί ν' ἀναβάλωμεν τοὺς γάμους; ἀποκρίθητε, κ. Γεώργιε,

ΓΕΩΡ. Λέγετε διατί, έχουτες ἐνω-
πίον σας μίαν ψυχόρραγοῦσαν!

ΕΒ. [ἐκπληκτος] Λουκρητία!

ΒΑΛ. (τρέχουσα πρὸς αὐτήν) ὦ φί-
λη μου! . . .

ΜΑΡΓ. Δυστυχῆς θύγατερ!

ΡΙΧ. Δὲν τολμῶ νὰ τὴν ἴδω!

ΓΕΩΡ. [ἄπελπις] Ναι, ἀποδύνησκει
διότι μὲ ἀγαπᾷ!

ΒΑΛ. Λουκρητία! . . . [βαθῶς τα-
ραχθεῖσα].

ΕΒ. Καὶ εἶνε δυνατὸν;

ΛΟΥΚΡ. Μὴ τὸ πιστεύης, Βαλερία·
ἰδοῦ, εἶμαι ἔτοιμος· δὲν θὰ σὲ συνοδεύ-
σω εἰς τὴν ἐκκλησίαν; ὡς ὑπάγωμεν.
(μετὰ κόπου βαδίζουσα).

ΒΑΛ. Νὰ ὑπάγωμεν; ὄχι, ποτέ.
καὶ ἠδυνήθης ὑπὲρ ἐμοῦ νὰ θυσιάσης
ἔρωτα φθείροντα τὴν ζωὴν σου; καὶ
ἐσκέφθης ὅτι τὴν θυσίαν ταύτην θὰ
ἐδεχόμεν; τόσο χαμερπῆ μὲ ἐνόμισας;
Ἄ! Λουκρητία, ἐάν ἦνε ἀκόμη δυνα-
τὸν νὰ σοὶ ἀποδοθῇ ἡ ὑγεία, ἐάν ὁ ἔρως
οὗτος δύναται νὰ σὲ κάμῃ ν' ἀναζήσης,
δὲν θὰ φανῶ ὀλιγώτερόν σου γενναῖα
ἰδοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου ἀποδύεται τὸν
νυμφικόν μου στέφανον! [τὸ πράττει].

ΛΟΥΚΡ. Ὁ Νύμφη! . . . [ἐν ἐκστάσει]

ὦ! ἀρκεῖ! ὁ στέφανός σου θὰ ἐφλεγε
τὸ μέτωπόν μου· λάβε τον, Βαλερία.
(θέτει αὐτὸν πάλιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς
Βαλερίας, ἀσπασθεῖσα δὲ αὐτήν ἐπὶ τοῦ
μετώπου, στρέφεται πρὸς τὸν Γεώργιον καὶ
νεύει αὐτῷ νὰ πλησιάσῃ. Ἡ Λουκρητία
θεωρεῖ ἀμφοτέρους περιπαθῶς ἐνόησε τὰς
δεξιὰς αὐτῶν καὶ λέγει) Τὴν ἐνωσίν σας
τελεῖ οὐχὶ ἱερεὺς, ἀλλὰ μία μάστις.
ὦ! ὅποιαν τῶρα ὑφίσταμαι γαλήνην!
δὲν ἀποδύνησκα, ὄχι, εἶνε ἀδύνατον.
Δὲν ὑπεσχέθην νὰ ὑμνήσω τοὺς νυμ-
φίους; . . . ἐμπρὸς, Λουκρητία, ἀδελφί...

ΜΑΡΓ. Μὴ ταράττεσαι, κόρη μου,
περισσότερον.

ΛΟΥΚΡ. (μετὰ γλυκύτητος ἐλέγχου-

σα αὐτήν) Καὶ τώρα ἀκόμη μὲ ἐμ-
ποδίζεις; . . . σιωπῆ!

Εἰς τὸν βωμόν . . . εἰς τὸν βωμόν . . .
(πλήττει τὸ μέτωπόν της ὡστε προσπα-
θοῦσα νὰ εὕρῃ ἰδέας] Δὲν θὰ δυνήθω
νὰ ἐξακολουθήσω; ἐμπρὸς, θέσατε τὴν
κινύρον μου ἐπὶ τοῦ παραθύρου [ἡ Μαρ-
γαρίτα τὸ πράττει] ἐκεῖ ἀπέναντι τοῦ ἡ-
λλοῦ . . . σήμερον θὰ δύσω πρότερον
αὐτοῦ! [ἡ κινύρα ἤχει] Ἄ! ἰδοῦ, ἰδοῦ
ὁ λεπτὸς ἀργυροῦς ἠχος τῶν ἀστερο-
φεγγῶν νυκτῶν μου! . . . (ἠφυσιογνωμαί
της μεγάλως ἐμψυχούται· αὕτη ἐγείρεται
καὶ ὡς εἰ ἐμπνευσθεῖσα λέγει τοὺς ἐπο-
μένους στίχους)

Εἰς τὸν βωμόν πλησίον ἐναγκαλισθῆτε τώ-
[ρα.

Τ' ἀγγὸν, τρέμον μέτωπόν μου θὰ καλύ-
[ψω κυπαρίσσω.

Διὰ σᾶς δὲ ἔστω τοῦτο ἐκστασις ἐρωτικῆ
Δι' ἐμὲ ἤδη ἐγγίζει ἡ ὑστάτη μου στιγμή.
Φεῦ! μὴ θρήνει· ζῆθι, φίλε ἀοιδὲ ἡγαπη-
[μένε·

Ἐπανέρχομαι, ἀφ' ὅπου ἤλθον, περικαλ-
[λεστέρα.

Θὰ μὲ ἴδῃς εἰς τὸ ἄστρον τὸ μνηστῆρές μου
[ἐκεῖνο,

Καὶ ἐγώ. . .

Καὶ ἐγώ. . . ἐν τῷ πελάγει . . . ἴσως. . .
[ναὶ . . . τῷ ἀπεράντῳ . . .

(Μὴ εὐρίσκουσα τὴν ἰδέαν ἄπελπις ἀνα-
κράζει) Δὲν ὑπάρχει πλέον τίποτε ἐ-
δῶ (ἐγγίζουσα τὸ μέτωπόν της) Τὸ πᾶν
λοιπὸν ἐπανῆλθε πρὸς τὸν Θεόν!

ΜΑΡΓ. Δυστυχῆς κόρη μου!

ΛΟΥΚΡ. (λαβομένη τῆς χειρὸς τῆς
μητρὸς της καὶ φέρουσα αὐτήν ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς της) Μητέρα, ἀγία μου μητέρα,
συγχώρησόν με! Καὶ ὁ θεὸς, ὁ θεὸς
δὲν ἤλθε νὰ μοὶ εἶπῃ τελευταίαν τινα
λέξιν; . . .

ΡΙΧ. (ἐν ἄκρᾳ συγκινήσει πλησιάζει
πρὸς τὴν Λουκρητίαν καὶ ἐναγκαλί-
ζεται αὐτήν χωρὶς νὰ τὴν θεωρήσῃ).

ΛΟΥΚΡ. Εἶχετε δίκαιον πηγαίνω
πρὸς τὴν Ροζαλίαν! . . . Καὶ ὁ Οὐα-

συχκτών μου ; . . . [ἡ Μαργαρίτα πορευθεῖσα λαμβάνει τὸ χειρόγραφον καὶ τὸ παρουσιάζει πρὸς αὐτήν] Δὲν ἠδυνήθη καὶ σὲ φέρω εἰς πέρας—θά ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ! (θλίβουσα αὐτὸ ἐπὶ τῆς καρδίας της).

ΑΒ. Ναί, δυστυχῆς κόρη, εἰς τοὺς οὐρανοὺς θά φέρῃς τὴν λύραν σου!

ΔΟΥΚΡ. Τὴν λύραν μου; . . . (θεωροῦσα τὸν Γεώργιον) Ἄ! δὲν ἀπώλεσα τὴν ἀνάμνησιν! . . .

Πάτερ, βλέπε με ὑψόθεν, νέφη μαῦρ' ἀραιωθῆτε,
Φωνὴν ἄλλην τῶρ' ἀκούω, τῶν Ἀγγέλων . . . σκε-
| δασθῆτε . . .
Εἶν' ἐμὸς ὁ οὐρανὸς . . .
Θ' ἀναβῶ αὐτὰ τὰ ὕψη . . . μ' ἐπιδίδίπτεο ὁ Θεός,
(ἐκπνέει)

ΜΑΡΓ. Ἄ! . . . ἐφονεύθη!

ΑΒ. [μετὰ σοβαρᾶς μελαγχολίας]
Ἄ! ὄχι! ἡ μεγαλοφυΐα ἐτέλεσε τὴν αὐτοκτονίαν!

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ